

“Lloret ha de trobar l’harmonia entre els turistes, els que hi fan negoci i la personalitat del poble”

ALMUDENA MONTAÑO INDIA

La cultura i Lloret de Mar són les dues grans passions de Joan Domènech i Moner (Lloret, 1943). I ho ha demostrat al llarg de la seva vida amb l’organització d’activitats en diferents entitats, per les quals ha estat guardonat en diverses ocasions. Va ser alcalde de Lloret de Mar (1979-83) i regidor (1973-79), diputat president de l’Àrea d’Ensenyament, Cultura i Publicacions de la Diputació de Girona (1995-96) i delegat de Cultura de la Generalitat a les comarques gironines (1996-2003). Va estudiar magisteri i història, i té més d’una trentena de llibres publicats –la majoria històrics i biografies-, a més d’articles periòdics. El seu pas com a mestre de primària i professor d’institut del seu poble natal li van servir per conèixer de prop aquest àmbit, que es va reforçar l’any 2002 amb la redacció del llibre *L’ensenyament a Lloret de Mar (1599-1936)*. El seu darrer llibre es titula *El Lloret festiu i la sardana* i l’ha escrit per celebrar tres coses: els 50 anys de l’Aplec de la Sardana, els 25 anys del programa sardanista de ràdio i els 90 anys de les temporades d’estiu de sardanes.

Què podem trobar al seu darrer llibre?

Tota la informació antiga i actual sobre les sardanes i Lloret. He buscat dades sobre orquestres, audicions, aplecs... He intentat reconstruir la història dels aplecs d’ermita de Lloret, els de Sant Quirze, Santa Cristina. He descobert que les audicions d’estiu de sardanes ja se’n feien l’any 1885 i el primer aplec va ser el 1968. A més, he plasmat totes les entitats i colles sardanistes que han existit a Lloret, les sardanes que s’han dedicat a la localitat, els músics que han estat més vinculats, els que han nascut aquí, els instrumentistes... Jo tota la vida, a casa, he estat envoltat de papers, i he buscat pels meus arxius tots els progra-

Joan Domènech treballa per la cultura de Lloret de Mar. Foto: Almudena Montaña

mes de sardanes que col·leccionades de la primera vegada que hi vaig anar; també he consultat la premsa antiga de Lloret, l’Arxiu municipal i altres col·leccionistes.

Vostè ha treballat tota la vida per la cultura de Lloret de Mar. No li sap greu que aquest municipi es conegui internacionalment com una destinació de sol i platja i no pel seu potencial cultural?

És clar que em sap molt de greu! Lloret és molt més que això, però el Lloret essencial ha quedat diluït dins d’aquest món. D’una altra banda, tampoc es pot renunciar a l’altre turisme i, ben portat, seria el més compatible. El turisme és un mitjà de vida més net que d’altres, com per exemple les fàbriques o els establiments que emeten pol·lució. Però, a vegades, comporta excessos que distorsionen la personalitat del poble i costa trobar el punt d’equilibri.

Com es pot trobar aquest equilibri entre el turisme i la cultura?

Els turistes ja arriben amb la idea de sol, platja i aventura que

els venen els operadors turístics. L’acollida exagerada de persones que volen quedar bé per poder tenir clients fa que no els gosem parar els peus als visitants en els excessos. Aquí hauria d’haver el punt d’equilibri, ensenyar-los que a Lloret s’han de comportar com ho farien al seu país, amb ordre, i no passar-se, no fer disbauxa, no cridar. Lloret ha de trobar l’harmonia entre els que venen a passar-s’ho bé, els que volen fer negoci amb això i la personalitat del poble.

De què se sent més orgullós de la seva etapa com a alcalde i regidor de Lloret de Mar?

Quan vaig entrar al Consistori va haver-hi un canvi absolut de mentalitat, perquè en aquella època parlar de cultura era un pecat! Possiblement, del que estic més content és que durant la meua alcaldia, l’Ajuntament va comprar dues cases d’indians per salvar un testimoni del passat: l’actual Museu del Mar i la Casa Font, que es pot visitar amb horari concertat.

Quins records té del seu pas com a diputat de Cultura a la Diputació de Girona i delegat de Cultura de la Generalitat?

Van ser dels moments més bonics de la meua vida, perquè vaig poder treballar en les coses que m’agraven. A la Diputació vaig ajudar molt a la cultura popular, al món de les sardanes, de les colles, de la mainada i vam crear *La sardana a l’escola*, per ensenyar als col·legis aquesta dansa i música. De l’època de la Generalitat recordo la tasca de recuperació de patrimoni per evitar l’enrunament d’ermites i monuments antics. M’ho vaig passar molt bé. A vegades faltaven diners i ho havia de compensar d’una altra manera...

Com?

Moltes vegades ho substituïa per la meua presència, és molt important que les entitats vegin que estàs per ells. I acompanyava les sardanes, corals, ballets... Vaig regalar moltes hores lluny de la família per anar a sopar aquí i allà, però ho vaig fer molt feliç i tinc molt bons records, i encara és hora

que em conviden. Vaig sintonitzar amb les persones dels diversos pobles que tenien aquestes mateixes inquietuds i que et venien a explicar els seus problemes i els intentaves ajudar. I vaig suar bastant amb totes aquestes coses perquè era conscient que els recursos econòmics no arribaven a tot.

Presideix el Club Marina Casinet de Lloret des del 2004. Què fa aquesta entitat?

Aquesta entitat, que té uns 130 socis, és la continuïtat d’un casino d’abans, però modernitzat, adaptat als nous temps. Des que sóc president, he introduït cicles de conferències, activitats culturals, publiquem un llibre a l’any, organitzem un sopar de socis, concerts, un concurs de pintura ràpida, excursions.

Quina opinió li mereix el món de l’ensenyament avui dia, vostè que té experiència com a mestre de primària i professor d’institut, i que ha publicat un llibre sobre l’ensenyament a Lloret?

L’ensenyament ha canviat molt. No s’hi pot anar en contra de la modernitat, tot i que té els seus riscos. Possiblement s’està creant un sistema utilitari d’escriure amb clau, que després redunda a l’hora d’escriure una carta ben feta o un text i s’hi filtren errades ortogràfiques, de construcció o de sintaxi. S’ha d’anar amb compte.

Actualment presideix la Fundació Prudenci Bertrana, que atorga els premis literaris de Girona. Com veu la qualitat dels escriptors catalans?

En general, crec que s’escriu molt i bastant bé. És evident que s’ha de mantenir el llistó alt, perquè avui dia hi ha molta gent que escriu i no tothom ho fa amb un determinat nivell. Aquest any s’hi han presentat 51 novel·les als premis literaris Prudenci Bertrana. Normalment hi participa gent que ja ha escrit altres llibres. ■

Concurs de pintura ràpida del Club Marina Casinet. Foto: A. Montaña

El Lloret festiu i la sardana. Foto: A. Montaña

Domènech ha escrit sobre l’Ensenyament. Foto: A. Montaña